

Móra Ferenc

A GYÖNGYVIRÁGOS CSÉSZE*

Uzsonnázgat a mi Pankánk
Gyöngyvirágos csészikéből,
Gyöngyvirágos csészikébe
Hull a könnye kék szeméből.
Szegény drótos megy az utcán,
Megesik a szive rajta:
Be kell hívni drótoztatni,
Egyre csak azt hajtogatja.

Oly öreg az istenadta,
Oly törődött, olyan fáradt:
Isten tudja, utoljára
Hol vetettek néki ágyat!
Olyan bágyadt a nézése,
Olyan fakó az orcája:
Isten tudja, meleg ételt
Mikor evett utoljára!

Aranyszálát anyukája
Megöleli mosolyogva:
Kis madaram, a drótosnak
Nincs minálunk semmi dolga.
Jó a bogrács, új az üstünk,
Ép a lábas, szép a bögre,
Nincs minékünk csorba kancsónk,
Se fazék nincs összetörve!

A mi Pankánk a szobában,
Mint a fürge mókus néz szét –
Utoljára földhöz vágja
Gyöngyvirágos csészikéjét.
Rámutat a cserepekre
S tapsikolva mondja: *így ni!*
Anyukám, a drótos bácsit
Föl lehet már ugye hívni?

(Az Én Ujságom, 1912/7. – Lili baba uzsonnázgat... címmel)*

*** A mostoha sorsra jutott vers keletkezéséről, s utóéletéről bővebben:**

<https://felvidek.ma/2024/02/a-gyongyviragos-csesze-nyomaban/>